

Tridesetletnica revizijskega zakona

Dne 10. junija je preteklo 30 let, odkar je v veljavi zakon o revizijah gospodarskih zadrug, kateri je izpopolnil pred 60 leti izdani zadrugi zakon. Ta jubilej je tem bolj opravičen, ker je šele revizijski zakon zanesel v zadrugi svetlobo globlji smisel za pametno in urejeno poslovanje v zadrugah. Od tedaj naprej počenja nezadržljivi razmah in rast zadrugstva. Seveda se je revizija pri zadrugah izvršila že poprej na zasebno pobudo zadrug in njihovih zvez, vendar ne povsod in tudi ni mogla povesti priti do zadostnega vpliva. Vzokorenje revizijske dolžnosti in opredelitev revizorja dane moči je dalo vsem zadrugam zvezam okvir, v katerem se je moglo razviti praktično izvajanje kontrole in prosih vsega zadrugnega gibanja.

V poročilu o utemeljitvi potrebe tega zakona je med drugim tudi rečeno: »Predlog ima v mislih predvsem gospodarenje, torej materialno stran vodstva zadrug podvrže periodični reviziji. Najvažnejša naloga revizorja je torej dati strokovnjske nasvete zadruginim organom. Revizor ima pokazati zadrugi najbolj primerni pot za doseg njenega namena na podlagi svojih temeljnih izkušenj. Na drugi strani jo ima varovati pred vsako nevarnostjo, v katero se zadruga

podaja z nestrokovnim in nesmotnim gospodarjenjem. V okvir revizorjevih nalog spada, če razširi svoje delo tudi na računsko preiskovanje knjig. Slednjič bo revizor skrbel, da se zadruga ravna po odredbah zakona in pravil, zlasti da ne bi prekoračila meje svoje delavnosti.

V tem obsežnem okviru se je gibalo od tega časa revizorjevo delovanje, upoštevajoč pri tem individualno sposobnost posameznika, čeprav so revizijske zveze s smotnim poukom izobraževale revizorje za posebne naloge. Kakor so potrebe časa po izdani zadrugnega zakona iz l. 1873 šle naprej k prostovoljni, pozneje pa k zakoniti reviziji, tako tudi razvoj razmer v letih od uvedbe prisilne revizije ni zadovoljal in bilo je mnogo odvisno od revizijske zveze, da je revizijsko službo v okviru zakonitih odredb poglavitno in času prilagodila.

Ne bilo bi preveč trdit, da leži v primerni in potrebni časa ustrezajoči revizijski službi eden izmed glavnih pogojev za uspeh vsega zadrugnega stremeljenja.

Kakor je bil sedanji revizijski zakon nad vse koristen za razvoj zadrugne organizacije, vendar bi bil v nekaterih stvarih potreben dopolnitve, da bi bolje ustrezal izpremenjenim razmeram sedanjega časa. (Nar. gospod.)

Koliko je Avstrija dala za svoje denarstvo

Po podatkih dunajskega Volkswirte je Avstrija življala za svoje denarstvo ogromne svote. Iz naslednjega pregleda je razvidno, koliko so znašale izgube vodilnih avstrijskih zavodov (v milijonih šilingov):

Prvo bilančno očiščenje:

Creditanstalt 159,01, Bankverein 56,74 in Escomptegesellschaft 163,2, skupno 378,95 milj. šilingov, obnova glavnice C. A. 89,37, Bankver. 23,00, Esc. ges. 51,66 milj.

Drugo bilančno očiščenje:

C. A. 828,21, Bankver. 69,75, upostava delniške glavnice C. A. 141,00, Bankver. 6,19 milj. šil.

Ta potreba bank po očiščenju bilance je bila pokrita z lastnimi sredstvi 375,03, z plačili prijateljev 121,05, in z javnimi sredstvi; za očiščenje bilance 885,07, upostava delniške glavnice 186,98 milj. šil.

Skupno znaša sanacijska potreba 1.276 milj. šilingov.

Stroški za sanacijo v CSR in v Nemčiji

CSR je izdala za sanacijo bank približno doslej 2 in pol milijarde Kč, pri tem so znašala tuja sredstva podprtih bank ca 10 milijard Kč. Nemčija je po Reichsbanki in Goldkreditbanki izdala 1.200 milijonov mark pri 7.500 milj. tujih sredstev saniranih bank.

★

Mednarodna trgovina v Jajlu. Po podatkih Glasnika zavoda za pospeševanje zunanje trgovine so bili najvažnejši izvozniki jajc (v letu 1932, v oklepajih podatki za 1931; vse v tisočih stotov, stot je 1000 kom.): Holandija 801 (802), Danska 600 (609), Poljska 374 (481), Belgija 374 (354), Bolgarija 374 (224), Irska 272 (323), Turčija 248 (245), Kitajska 165 (203), Jugoslavija 165 (203), Romunija 158 (129), Egipt 127 (78) itd. Najvažnejše uvozne države pa so bile Anglija in sev. Irska 1448 (1944), Nemčija 1433 (1431), Italija 950 (247), Španija 293 (227), Švica 168 (157), Francija 129 (307) in Avstrija 114 (179).

Tekstilna razstava na zagrebškem sejmu bo od 2. do 11. septembra.

Borza

Dne 18. julija 1933.

Denar

Neizpremenjeni so danes ostali le tečaji Berlina in Curiha, narasli so Amsterdam, London in Pariz, dočim so Bruselj, Newyork, Praga in Trst bili nižji.

Avstrijski šiling je na ljubljanski borzi bil zopet zaključen po 8,85, na zagrebški po 8,775 in belgajski po 8,725. Grški boni so notirali v Zagrebu 40 den., v Belgradu 40 bl.

Ljubljana. Amsterdam 2313,18—2324,54, Berlin 1364,58—1375,38, Curih 1108,35—1113,85, London 190,86—192,46, Newyork 3062,71—3080,97, Pariz 224,54—225,66, Praga 169,78—170,50, Trst 301,57—303,97.

Promet na zagrebški borzi je znašal brez kompenzacij 51.097 Din.

Curih. Pariz 20,27, London 17,23, Newyork 358,75, Bruselj 72,175, Milan 27,275, Madrid 43,15, Amsterdam 208,90, Berlin 123,30, Dunaj 72,81

Gregorič Jože:

Dva dni v Beli Krajini

Sam ne vem, kaj in kako me je zaneslo tja tja. Vse je bilo prav trdnjavo naravnano na to, da pojdem na Gorenjsko, nazadnje pa sem stopal med belokranjskimi zidanicami in užival opojni vonj cvetočih trte... Po pravici povem, da sem bil nekaj dni v hudem precepu. Odločitev ni bila lahka: na Gorenjsko me je vabila Joževa nova maša pa Gorenjci in njihove planine, na Dolenjsko me je vlekel spomin na prednike, Beli Kranjci pa njihovi rtički s trtami in zidanicami.

Zmagala je Dolenjska ali bolje Bela Krajina. Hodil sem po potih svojih prednikov.

Prvo postajo sem naredil v St. Lovrencu ob Temenici. Tukaj je pred osemdesetimi leti zavržal duše božji poganjač Kostelec Jaklič Anton. Seveda se nisem ustavil zaradi njega, marveč da bi obiskal Ivana Šašljo, ki je tudi božji poganjač. Prav tisti dan — 7. julija — je obhajal petdesetletnico, kar ga je Kristus odbral med svoje pastirje in vinogradnike. Šašelj je vedel, da se vsaka cepika — tudi nadnaravna — izlepa ne prime na vsako divjako in da ista zvrst ne uspeva povsod enako. Podzavestna ljubezen do snovanja narodnega genija in želja, da bi se plemenita cepika božje milosti na drevesu slovenske narodne duše čim prej prišla ter čim krepkeje rasla in rodila, ga je nagnila, da je vse svoje življenje skrbno prisluškoval utripom naše narodne duše. Kar je s svojimi bistrimi in vajo še izostrenim čutom ujel, je ohranil z velikim spoštovanjem, ki ga mora imeti do narodnih vrednot vsakdo, najbolj pa še folklorist.

S tovarišem Nacetom, ki mi je bil za Mentorja, sva dobila Šašljo v njegovem kraljestvu: z brevirjem v roki je hodil med njivami in travniki in občudoval božjo naravo. Takoj je bil ves v svojem elementu — kot se reče — in menda je bil eden prvih stavkov ta, da je pravkar slišal kukavico,

bržkone zadnjič, kar bo treba kajpada zabeležiti. Vse pot do doma nama je prav živahno razkladal, kaj se vse kuje in snuje, doma pa nama je poleg svoje gostoljubnosti pokazal mnogo že dovršenih člankov in zbirk pogovorov, ki samo še čakajo, da zagledajo bel dan. Kdor ga vidi, s kakšnim ognjem se zmerom dela in s kakšno lahkoto stopa, in kdor čuje njegov bister govor, ne bi nikdar rekel, da gre že v osno desetletje.

Ura je mignila ko blisk. Sonce se je poslavljalo. Četudi bi bil še zelo rad kranjcijski z našim najpodojviteljnim, najskrbnejšim in najbolj mnogostanskim folkloristom, sem moral odrediti, če sem hotel pred mrakom dospeti do Čateža. Slovo od Šašlji mi je olajšala zavest, da ga bom drugo jutro zopet videl na Zaplazu.

Ko so se užigale prve kresnice, sva čez košnice in stelnike prisopihala na Čatež. Tukaj je pred dobrih sedemdesetimi leti župnikoval Beli Kranjec ali natančneje Poljanec Kobe Jurij, nekdanji prifraski kaplan. Kobe je eden naših najboljših narodopiscev in v svoji dobi brez dvoma prvi, kar mu je priznal celo neizprosnost in odkriti presojevalec France Levstik, ki ga je tukaj obiskal na svoji poti od Litije do Čateža. Z Nacetom sva se za hip ustavila v župnišču, potem pa sva se vzpela še malo više na grič, kjer kraljuje zaplaska Mati božja, ki je Šašelj lani o njej napisal drobno knjižico, brez katere me seveda ni pustil od sebe.

Jutro je bilo tako, da si lepšega ni izmisliti ne bi mogel. Dolenjska se je vzvijala in zmigljive tenčice in kmalu vstala pred nami v vsej svoji lepoti. Bil je dan, ki ga nam je dal Gospod v veselje in radost.

Šašlja, ki jo je že pred šeststo peš primahal na Zaplaz, smo poštono presenetili. Vem, da se mu niti v sanjah ni sanjalo, da bo kdaj tako obhajal svoj zlatomašniški jubilej. A to mu ni zaprlo sapa, marveč se je zelo čvrsto držal in z močnim glasom zapel hvalnico za toliko v tolikih letih prejetih milosti... Žal, da sem moral zopet na pot prej,

KULTURNI OBZORNIK

Prekmurški problem

Za tistega, ki so mu jasni pojmi o narodu in jeziku, prekmurškega »problema« sploh — ni, zato naj gre tak bravec mirno mimo gornjega naslova. Ustvarjajo pa tak problem, vzdusje ali kaj — tisti, ki v imenu neke namišljene narodne najnosti kličejo po nekakšnem izenačenju vseh individualnih črt, ki ustvarjajo posebnosti slovenskih pokrajin in taki, ki jim manjka zdrav jezikovni čut ter pojem o organizmu jezika. Prekmurški »problem« se je začel s tem, da je po zedinjenju v Slovenski Krajini še ostalo nekaj periodičnega tiska v domačem narečju, kar se je zdelo mnogim neumljivo in radi tega nepotrebno. In prav ti ljudje so — zelo protislavni — govorili na drugi strani dobesedno: »Mi Slovenci — vi Prekmurci!«

Prav je, da se kažejo in poudarjajo razne posebnosti, morda tudi dobre, v življenju Slovenske Krajine. Celo potrebno je, upoštevati njeno minulo in njene posebne pogoje ter razmere, ki so predvsem radi tega nastale. Nikakor pa ni pravilno in pametno v najširšem smislu, ako pride površni opazovalec v svoji namišljeni kulturni repertoarski vlogi do takih-le »jezik-oslovaških« doganj: »Prekmurščina je dialekt, mešanica hrvaščine, madjaščine, deloma nemščine z po naše prikojenimi končnicami. Tujec opravičeno trdi, da je to jezik barbarov... Zlobudravščina...« (Pohod 10. VI. 1933). Še globlje »psihološki« vpo-gled v prekmurški značaj pa si prisvaja in domi-šlja drugi poročevalec, čigar spoznanje je celo po-klicnemu jezikoslovcu motno: »(ne le) v zvoku in izgovoru besede, temveč tudi v celotni melodiji njihovega govora se neštetokrat oglašajo akcenti madjaškega jezika.« (Jutro 3. 7. 1933).

Povsem nepotrebno so take-le koncesije ma-djaščini, o tem zagotavljamo reporterja vsi, ki poznamo prekmurško narečje dejansko in v raz-merju do ostalih slovenskih narečij. Madjaške besede nosijo akcent na prvem zlogu stalno — prekmurške nikakor ne! In refleksi prekmurških vokalov — ti so vse prej slični n. pr. dolenjskim, nego madjaškim! Pa celotni akustični vtis govora, melodije — kje je tu kaj pripomniti »akcenta«?

K vsemu temu kaže pripomniti odino to-le: priznajte, da v Slovenski Krajini ni vse enako kakor n. pr. na Gorenjskem, tu prav tako ne kakor na Štajerskem itd. In tako boste najlažje spoznali, da prekmurškega problema v resnici — ni! Dalje skušajte spoznati še to, da pisanje v narečju prav nič ne škoduje celokupni slovenski kulturi — celo manj kakor nemarnost mnogih izven Slovenske Krajine! — in ta praksa ne bo trajala čez 20 let! Vedite tudi, da je slovenski jezik živ organizem, razčlenjen v zelo številna narečja (morda bi si ogledali Ramovševo Dialektošolsko karto?), katerih sleherni se razvija in živi po lastnih zakonih, ki se ne dajo nasilno »spremeniti« in ki jih tudi ni treba obošati ali zapovarjati, naimanj v interesu slovenske kulture. Tudi ne diši vse po madjaško v Slovenski Krajini, kakor n. pr. na Gorenjskem ne po nemško.

Tedaj več svobode, razumevanja in spoznanja — pa bo sledilo več resničnega dela in manj klepetanja.

Dom in svet

Nova knjiga, št. 6.

Na uvodnem mestu je prinesla nova številka »Doma in sveta« spis Franceta Steteta o »Na-rodni galeriji«, kjer razgrinja pisec zgodov-ino razvoja, razporeditev slik, razmerje NG do štajerskega in sploh izvenkranjskega gradiva itd., a pred vsem je važna ugotovitev, na kakšni pod-lagi je zgrajena NG, ker le v nadaljevanju dela v dosedanjem okviru je možen njen napredek. — Jakob Šolar je prispeval članek »Križa du-ha«, v katerem razkriva brezemne skrajnosti obeh bistveno si različnih sodobnih diktatorskih oblik v nacionalistični in komunistični državi, kjer se javljajo ravno radi teh skrajnosti usodne po-sledice za duhovno kulturo; tu še namreč uva-ja v duhovni svet leti disciplinski mehanizem, ki ga poznamo iz vojne; poedincu se trga sleherni sled

Chicago. Pšenica marec 123, dec. 119,50, ko-ruza marec 91, dec. 87,50, oves marec 51, dec. 46,25, 17. sept. 91,125, dec. 97,25.

Winnipeg. Pšenica jul. 107,50, okt. 108,50, dec. 114.

Živina

Dunajski prašičji sejem. (Poročilo tvrdke Ed. Saborsky & Co., Dunaj.) Pripeljanji je bilo 4921 pršutarjev in 5231 špeharjev, iz Jugoslavije 2657. Na kontinuirnem trgu je bilo 167 špeharjev iz Ma-djaške. Cene: špeharji najboljši 1,27, I. 1,25—1,26, II. 1,22—1,24, kmetski 1,22—1,27, najboljši 1,30 pršutarji 1,30—1,45, najboljši 1,55—1,60. Ten-denca: cene za špeharje so padle za 5—6 grošev, za pršutarje pa za 5—10 grošev.

nego sem želel. Pred odhodom pa sem z dolenjske zlate maše poslal pozdrave na gorenjsko novo mašo. Iz Dolenjske, ki me je tako gostoljubno spre-jela in lepo odslavila, me je ponesel vlak v Belo Krajino. Drveli smo mimo vinogradov z belimi zi-danicami, ki so se razpostavile po rebri kakor jata romarje, ki hitijo k Mariji na vrh.

V Gradcu sem skočil iz razbeljenega železni-škega voza. Na soncu se je videlo, da poldan ne bo več daleč. Mimo sejmarjev, ki so šumeli ko čebele pred rojem in zase in za živino iskali sence, sem zavil naravnost proti Podzemlju. Ko je zabangalo poldan, sem bil že pred cerkvijo. Hotel sem obiskati tovariša Antona, ki tukaj zavrača belokranjske duše, a ga ni bilo doma. Pri tem sem padel v roke župniku, ki me brez žužne nikakor ni pustil naprej.

Ob eni mi je bil Podzemelj za hrbtom. Na levi sem zagledal našo — Kupo (Kolpo) in srce mi je zavrislalo, kot bi mi bil prišel naproti kdo iz rojstne hiše. Čutil sem, da mi prinaša pozdrave iz Kostela, kjer je šla pred kakšnimi dvajsetimi urami mimo in videla, kaj delajo naši ljudje. Lepo je ob Krki, ob Savi, ob Renu in še ob drugih vo-dah; tja bi hotel na sprehod, v razvedrilo. Najlepše je zame ob Kolpi; pri njej bi hotel živeti in umreti.

Od Podzemlja do Adlešičev je več ko dve, a manj ko tri ure hoda. Nad glavo mi je viselo raz-žarjeno popoldansko sonce in gredo, peklo, žgalo. A nikjer drevesca, nikjer grmičja, da bi se vsaj za hip skril in zajel peščico hladnega zraka. Na levi in desni so v mlečni svetlobi medlele vasi, v meji je otožno grulila grlica. Od nekod je priplaval srebrotov vonj, v žitu je vzdihoval slak in omagoval mak. Ali je godilo zemlji Krompir se je legel — neki Gribljan mi je rekel, da se zrne — pšenica je zrela in brnela in dehtela ko človek, kadar je na višku svojih moči. S travnika je dišalo sušeeče se seno, ječmenovo strnišče je zvenelo in pelo, pelo... Tedaj se je tudi v meni zganilo nekaj, kar se mi je že dolgo nabiralo, in po Danielu sem zapel:

osebne svobode, vrednost človeških dejanj, umet-nosti itd. se presoja izključno po tem, koliko služ-i tej državni obliki. Avtor nakaže končno misel kakšna je naloga sodobnega krščanstva v tej zvi-branosti časa in socialnih skrajnosti. — V »Drobnih prispievkih« razpravlja dr. Avg. Žigon o »So-netu Luizi Crobatha«, kesnejši Luizi Pesja-kovi, ali ga je Prešeren v resnici njej posvetil (na-slovljen je namreč le z: »Sonet an eine junge Dichterin«) ali kateri drugi osebi. Pobudo za to razpravo je dal Žigonu Pajk Peter, ki je navezan na tradicionalno mnenje, kar dal sonetu naslov »Sonet Luizi Crobatha«. Za prešernoslovca Žigona pa ostane to vprašanje še vedno odprto. — Anton Breznik nadaljuje v razpravi »O časnikarski slovensčini«. Jurčiča, katerega ga pokaže tu v novem preobratu: Jurčič se je jel polagoma vra-čati (vsaj v umetniških delih) k čisti slovensčini, posebno, ko je začela nastopati realistična struja v literaturi. Glavni vzrok za ta preobrat je bil za Jurčiča brez dvoma Stritar, ki je trdo nastopal v svojih Pogovorih zoper jugoslovansko jezikovno mešanico. Isto je delno ponovil tudi Cigale. Vendar se je glavni čiščenje slovenskega časnikarskega je-zika začelo šele z nastopom Tavčarjevimi, ko je ta prevzel po Jurčičevi smrti uredništvo »Slov. na-roda«. Breznik navaja številne Jurčičeve izposo-jenke (ter jim pokaže zibelko in pot do našega jezika), katere so še ostale kljub radikalnemu čiščenju slov. jezika do današnjega dne v rabi. — Leposlovno sta prispevala Ivan Pregelj in Joža Vovk. Prvi je končal »Idilo v Sopotih«, ki spo-minja po nekaterih osebah in vzdusju na »Otroke solnce«, vendar je to vsebinsko čisto novo, pre-glejvsko sočno delce; drugi, ki nam je doslej znan največ iz »Mladike«, Vovk, je dal tri pesmi: Prihod, Moj Bog, Struga. Njegov vstop v »Dom in svet« je po teh pesmih utemeljen. — V Ra-z-gledniku je prispeval Fr. Stela kratek nekro-log Dragutinu Domjanicu, dr. I. Pregelj je ocenil Andrejkove »Aus slovenischen Dichtungen«, Tine Debeljak se ustavlja ob srbskih periodičnih listih vseh smeri in starosti in ugotavlja, da so srbske revije samo publicistično in polemično spremstvo knjižne produkcije prav tako kot dnevno časopisje. France Vodnik je ocenil Ljubljansko dramo v se-zoni 1923/33 in se poleg strokovnih ocenitev po-sameznih predstav ustavil ob nekaterih nedostat-kih izbora del, zakaslosti predstav boljših del, nesmotni zaposlitvi igravcev in podobnem. Konč-no je podal Silvester Škerl nekaj izveščkov iz Berdajevje knjige »Krščanstvo in razredni boj« in sicer pod naslovom: »Socialno vprašanje kot vprašanje krščanskega prepoveda«.

L. G.

Iz revij

Neodvisna slov. revija »Sodobnost« prinaša v pravkar izšli 7. številki v polemičnem zaglavju dva zanimiva odgovora: Dr. Joža Glonar odgovarja »Knjižarskemu združenju« v Belgradu na napade proti slovenskim in hrvatskim pesniškim antolo-gijam, katere so bile pripravljene za goste dubrov-niškega penkluškega kongresa — med tem ko je belgajski »Prosveta« izdala »neplemensko« pu-blikacijo »Jugoslavische Dichter«, kjer pa ni zastopan en sam slovenski pesnik... To udru-ženje namreč pravi, če bi se izročil vs denar, ki je bil potreben za izdajo plemensko separatističnih knjig, njemu, bi izdalo mimo pesnikov še jugo-slovanske pripovednike (seveda prav tako brez Slovencev), tako pa je romalo med goste kar šest knjig, izmed katerih pa je nosila le ena jugoslo-vanski naslov, vse ostale pa »plemenska imena!« — Josip Vidmar pa je na podlagi dr. Kicovi-čevih izjav o slovenskem »plemenu« in »nare-ju« v »Sokolski Prosveti« poslal Jugosl. Sokolskemu Savezu tri vprašanja o odnosu sokolstva do slo-venke narodne eksistence, na kar je dobil indirek-ten odgovor v »Sokolski Prosveti«: Pravi Soko taj (Kicovičev) članek mora da odobri...

Dr. Jakob Žagar: »Umetnica veselja — zaro-čenka«. Domžale, 1933. — Pisec je hotel pokazati sodobnemu dekletu svetrotnico, ki je živela v lahi razmerah, istem vzdusju, isti miselnosti človestva, kakor živi dekle od danes, a je vendar znala iti skozi ta vrvež, ne da bi se enkrat samkrat spo-teknila. Mimo vseh težav in bridkosti je ostala veselega lica, plesala prepevala, a hkrati neskon-čno otroško doživljala božjo ljubezen. Nič prisi-ljenega, nič naravnega ni bilo na njej, v duši pa ji je plamenela ljubezen za večnim ženinom. Dr. Žagar je porabil več virov, da je sestavil objektivno sliko dekleta, toda ravno to mu je ne-koliko škodilo v opisu, kjer se nizajo sicer objek-tino sestavljeni dogodki Marjetke Sinclair, ven-dar malce suhi. Po knjigi bo segalo zlasti dek-le, kateremu je namenjena in kateremu jo pripo-ročamo.

O »Krogu«, zborniku umetnosti in razprav, ki je te dni izšel (uredil dr. Rajko Ložar) bomo v pri-hodnjih dneh več spregovorili.

Hvalite Gospoda, vsi Beli Kranjci, slavite Ga vse Bele Kranjce!
Hvalite Očeta za njivo, kjer vam žito zeleni, povečujute Ga za vinograd, kjer vam trta rodi!
Hvalite Dobrotnika v suši in moči, hvalite Ga siti in lačni in žejni!

Slavo pojte Rešeniku v vrisku in stoku, slavite Ga v petju in joklu!

Hvalite Posvečevalca ob rojstvu in smrti, po-večujute Ga močni in slabi in strli!

Hvalite Najvišjega naše cerkvice, kapelice in križi ob potih, slavite in povečujute Ga vekomaj!

Hvalite Varuha slavnate strehe, kašče in zi-danice, povečujute Ga družina in živina!

Hvalite Stvarnika trte, kadar opojno cvetete, slavite Ga, kadar se pod črtni grozdi sklanjate!

Hvalite Gospodarja, ko na vas sončece lije, po-večujute Ga, ko vas toča klesti in bije!

Hvalite Roditelja o Jožefovem, ko očesa odpi-rate, slavite Ga o Antojnu, ko od mraza trepetete!

Povečujute Krmarja, Kupa, naša draga voda, od Oslinice do Siska oznanjui Njegova čuda!

Hvali Tkavca sinje laheno morje in vitka ko-nopla, ki sta dala Beli Krajini ime!

Hvalite Gospoda poljane in logi in loze, vsa Bela Krajina naj Ga hvali, slavi in povečujute vo-komaj!...

(Konec prih.)

Kdor želi

zidati lastno hišo, poravnati svoje dolgove, prevzet, posestvo, izplačati doto svojim dedičem, daje pose-jlo pod ugodnimi pogoji, na dolgotrajno amortizacijo

„KREDIT“

gospodarska zadruga r. z. o. o. z.,
CELJE Aškerčeva ulica 3 (poleg hotela »Pošta«)